

Ὁκτώβριος.

Κυριακή 1η Ὁκτωβρίου 2023

Κυριακή Β΄ Λουκᾶ.

(Λουκ. 6, 31 – 36).

«ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου» (Λουκ. 6, 35).

Μᾶς καλεῖ σήμερα ὁ Κύριος, μέσ' ἀπό τό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς, νά κατέβουμε στόν στίβο τῆς ἀγάπης καί νά ἐπιδοθοῦμε στό μεγάλο καί δύσκολο ἄθλημα τῆς φιλοτιμίας, νά ἀγαπήσουμε τούς ἐχθρούς μας, νά δανείσουμε, νά ἀγαθοποιήσουμε, νά χαρίσουμε τά πάντα σέ ἀνθρώπους πού δέν τό ἀξίζουν καί πού δέν πρόκειται ποτέ νά μᾶς εὐχαριστήσουν. Μᾶς ὑπόσχεται πώς, ἐάν τό κάνουμε, μᾶς περιμένει μεγάλη ἀνταμοιβή.

Μᾶς διαβεβαιώνει πώς τό πιό σημαντικό εἶναι ὅτι μέ τούτη τήν ἄδολη ἀγάπη θά καταστοῦμε «υἱοί ὑψίστου».

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δέν εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ἀγαπάει ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά δέν υἱοθετεῖ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπολαμβάνουν τά ἀγαθά τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δέν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ. Κληρονόμος γίνεται ὁ συγγενής, ὁ υἱός, ὁ οἰκεῖος, ὄχι ὁ ξένος ἢ ὁ ἄγνωστος. Σκόπιμα σήμερα ὁ Χριστός μᾶς λέγει: «ἔσεσθε υἱοί ὑψίστου». Δέν λέγει ὅτι εἴμαστε υἱοί τοῦ Ὑψίστου, ἀλλά ὅτι θά γίνουμε υἱοί τοῦ Ὑψίστου. Αὐτός ὁ μέλλοντας «ἔσεσθε» εἶναι τό κλειδί καί τό κίνητρο γιά τόν πνευματικό μας ἀγώνα. Ἡ προοπτική καί ἡ ἐλπίδα νά γίνουμε παιδιά τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτή πού μᾶς κινητοποιεῖ στό νά καταβάλουμε κάθε πνευματική προσπάθεια, ἔτσι ὥστε νά

μήν αποξενωθοῦμε ἀπό τόν Δημιουργό μας, ἀλλά νά ἐργαστοῦμε φιλότιμα γιά νά κάνουμε τόν Θεό ἀληθινό Πατέρα μας, «ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν».

Ἡ ἐργασία στήν ὁποία μᾶς προωθεῖ ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη, κατά τά λόγια πού ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τόν Κύριο, μᾶς καθιστᾶ ἀληθινούς υἱούς τοῦ Ὑψίστου, ὅταν ἔχει τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: πρῶτον, εἶναι καθολική, δεύτερον, εἶναι συγχωρητική, τρίτον, εἶναι θυσιαστική.

Πρῶτον, ἡ ἀγάπη εἶναι θεοειδής ὅταν ἀγκαλιάζει τούς πάντες. Ἡ καθολικότητα τῆς ἀγάπης εἶναι ἄνευ ὁρίων. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται υἱός τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον ἡ ἀγάπη του μοιάζει μέ τήν ἀγάπη τοῦ Πατέρα του. Ὅπως ὁ Θεός ἀγαπάει ἄνευ ὁρίων καί προϋποθέσεων, ἔτσι καί αὐτός πού θέλει νά γίνει παιδί τοῦ Θεοῦ ἀγαπάει ὅλους τούς ἀνθρώπους χωρίς σύνορα καί ταμπέλες. Τό ἀληθινό παιδί τοῦ Θεοῦ

ἀγαπάει ὄχι μόνον αὐτούς ἀπό τούς ὁποίους εἰσπράττει ἀγάπη, ἀλλά καί αὐτούς πού τοῦ εἶναι ἄγνωστοι. Ἀγαπάει αὐτούς ἀπό τούς ὁποίους δέν ἀγαπιέται, εἴτε ἐπειδή εἶναι ξένοι εἴτε ἐπειδή εἶναι ἐχθροί. Ἡ καθολικότητα τῆς ἀγάπης εἶναι ἓνα δίχτυ πού ἀπλώνεται σ' ὅλη τή θάλασσα τῆς ἀνθρωπότητας καί χωράει μέσα του ὅλα τά πλήθη τῶν ἀνθρώπων. Ἡ καθολικότητα τῆς ἀγάπης ἐκτείνεται καί μέσα στόν χρόνο. Ὁ υἱός τοῦ Ὑψίστου ἀγαπάει τούς διπλανούς του, τούς παρόντες ἀλλά καί τούς παρελθόντες. Ἀγαπάει τούς κεκοιμημένους, διότι νιώθει τήν ὑπαρξή τους. Μεριμνάει γι' αὐτούς, τούς φροντίζει, τιμάει τούς τάφους καί τά λείψανά τους, δέν τούς θεωρεῖ βάρος, δέν τούς βλέπει σάν σκουπίδια, γιά νά κάψει τά κορμιά τους καί νά πετάξει τίς στάχτες τους στά τέσσερα σημεία τοῦ ὀρίζοντα. Ὁ υἱός τοῦ Θεοῦ ἀγαπάει χωρίς νά κάνει ἐρωτήσεις, χωρίς νά κοιτάζει διαβατήρια, χωρίς νά μετράει πορ-

τοφόλια, χωρίς γιατί και διότι. Ἀγαπάει ὅπως ἀγαπάει ὁ Θεός, γι' αὐτό και καθίσταται ἄξιος νά γίνει υἱός Του.

Δεύτερον, ἡ ἀγάπη τῶν υἱῶν τοῦ Ὑψίστου εἶναι συγχωρητική, διότι και ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα συγχωρεῖ και ἀμνηστεύει. Μᾶς λέγει σήμερα ὁ Χριστός: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Σ' αὐτό τό σημεῖο βρίσκεται ἡ δυσκολία τῆς ἀγάπης. Γιά νά γίνουμε παιδιά τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά μάθουμε νά ἀγαπᾶμε μέ τόν δύσκολο τρόπο. Μέ τόν εὐκολο τρόπο ἀγαποῦν ὅλοι. Μέ τόν δύσκολο τρόπο ἀγαπάει μόνον ὁ Θεός και τά ἀληθινά παιδιά Του! Ὁ δύσκολος τρόπος τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθροὺς. Ἡ δυσκολία βρίσκεται στό νά θυμᾶται αὐτός πού ἀγαπάει τό κακό πού τοῦ κάνει ἢ τοῦ ἔκανε ὁ ἐχθρός του, ἀλλά νά τό ἀμνηστεύει. Δικαιολογεῖ τόν ἐχθρό γιά τήν κακότητά του. Ἐπωμίζεται ὁ ἴδιος τίς εὐθύνες γιά τήν ἐχθρική συμπεριφορά τοῦ ἀντιπάλου

του και πιστεύει πώς ο ίδιος φταίει για την κακότητα του άλλου. Κοντράρεται με τη νοοτροπία του κόσμου, η οποία δεν κατανοεί τη συγχώρεση, δεν ανέχεται την αληθινή αγάπη, δεν καταλαβαίνει το αγκάλιασμα του έχθρου. Η δυσκολία βρίσκεται στο ότι αυτός που αγαπάει τους έχθρους του, θα γίνει ο αδύναμος κρίκος, θα γίνει το θύμα, που θα πατήσουν πάνω του και θα τον εκμεταλλευτούν, θα γίνει ο ανόητος και άφελής, το όνειδος και η ντροπή όλων, αλλά ο ίδιος δεν θα θιγεί από αυτό, διότι προσβλέπει στην κορυφή του Γολγοθά, εκεί όπου κρέμεται ο πιο «ανόητος» όλων των εποχών, ο Έσταυρωμένος! Αυτή η υπεράνθρωπη συγχωρητικότητα είναι που κάνει τον άνθρωπο της αληθινής αγάπης υιό του Ύψιστου.

Τρίτον, η αγάπη κάνει τον άνθρωπο υιό του Ύψιστου όταν είναι θυσιαστική. Όταν αγαπάς κάποιον που δεν σε αγαπάει, όταν

δανείζεις σέ κάποιον και δέν περιμένεις ἐπιστροφή, ὅταν ἀγκαλιάζεις αὐτόν πού σέ ἐπιβουλεύεται, ὅταν κουράζεσαι και ἱοδεύεσαι και κόβεις κομμάτια ἀπό τήν ψυχή σου γιά τούς ἄλλους, πού δέν τό ἐκτιμοῦν, ὅταν ἀναλώνεσαι στό ἐργαστήριό σου, στήν ἔδρα σου, στό τιμόνι σου, στήν κουζίνα σου, στό χαράκωμα, στήν οἰκοδομή, στό ἐργοστάσιο, στό χωράφι, και κανείς δέν τό καταλαβαίνει οὔτε τό ἐκτιμάει, τότε ἡ ἀγάπη αὐτή γίνεται ὑπερβατική και θεϊκή. Ὅπως ὁ Χριστός ἔδωσε τό Αἷμα και τόν ἰδρώτα Του γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, ἔτσι και κάθε υἱός τοῦ Ὑψίστου, πού θέλει νά γίνει συγκληρονόμος μέ τόν Χριστό, δίνει τό αἷμα και τόν ἰδρώτα του γιά τήν ἀγάπη τῶν διπλανῶν του.

Σήμερα ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται: «ἔσεσθε υἱοί ὑψίστου». Πράγματι μπορούμε νά γίνουμε ἀληθινά παιδιά τοῦ Θεοῦ. Θα τό καταφέρουμε μόνον μέ τήν ἀγάπη στήν ποιότητα πού τήν

ἔχει ὁ Χριστός. Μία ἀγάπη πού ἀπλώνεται παντοῦ, πού συγχωρεῖ, πού θυσιάζεται. Ἐάν καλλιεργήσουμε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τήν ἀγάπη, δέν θά καλοπεράσουμε στή ζωή μας. Θά κουραστοῦμε, θά ξοδευτοῦμε, θά πικραθοῦμε, θά πονέσουμε, θά σταυρωθοῦμε καί θά ταφοῦμε κοινωνικά. Νά ξέρουμε ὅμως ὅτι στό τέλος θά νικήσουμε, διότι ἡ ἀληθινή ἀγάπη νίκησε ἀκόμη καί τόν θάνατο καί εἶναι παντοδύναμη. Θά δοξασθοῦμε ἀληθινά μέ τή δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδας, τήν ὁποία χαρίζει στά παιδιά Της. Μακάρι αὐτῆς τῆς υἱοθεσίας καί αὐτῆς τῆς δόξας νά ἀξιωθοῦμε, διότι ἀκριβῶς ἐκεῖ βρίσκεται ἡ λύτρωσή μας. Ἀμήν.